

ΑΝ. 'Ω τρισευτυχισμένη μέρα !...
 Π. Σ' εμένα θά τ'α χρωστάμε όλα, παιδί μου.
 ΖΩΗ. 'Όχι! διώχνα μονάχα τή λύπη που σ'α εφερεν ο πατέρας μου.
 ΝΙΚ. 'Η χαρά μου είναι μεγαλύτερη από τή δική σας, επειδή σήμερα πρωτοείδα τή δυνατή ψυχή της.
 ΠΑΥΛ. Μου ξαναφέρνει τή χαρά.
 Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ. 'Α!
 ΠΑΥΛ. Τι είν' αυτό;
 ΖΩΗ. Πατέρα !...
 ΝΙΚ. Παύλο !...
 ΠΑΥΛ. Παχώνω δλος.
 ΑΝΝΑ. 'Η Ειρήνη !...
 ΠΑΥΛ. 'Ανα !...
 ΑΝ. 'Η Ειρήνη !... μέσα στην κάμαρά της, φαρμακωμένη !...
 ΠΑΥΛ. 'Όχι !
 ΑΝ. 'Ελα γλήγορα...
 ΖΩΗ. Πατέρα, φοβάμαι ότι ήρθαμε πολύ άργά. Δυστυχία...
 ΝΙΚ. Δέ φταίω εγώ...
 ΖΩΗ. Είτανε γραφό... 'Α ! γιατί να μη νοιώσω καλά τ'α λόγια της προτήτερα.
 ΝΙΚ. Δέν πιστεύω να είναι τίποτα σοβαρό.
 ΖΩΗ. Τώρα τ'α θυμάμαι όλα καλά και φοβάμαι. Πατέρα ήρθαμε πολύ άργά.
 ΝΙΚ. 'Όχι ! όχι !... δέ μου αξίζει τέτοια τιμωρία, επειδή θέλησα να κάρω κείνο που νόμιζα ότι είναι και σωστό.
 ΖΩΗ. 'Όλα θ' ακολουθήσουν τ'ο δρόμο, που τους όρισε ή φύση.
 ΝΙΚ. Κ' εμείς τί έχουμε να κάνουμε εδώ;
 ΖΩΗ. Είμαστε τ'α όργανά της.
 ΝΙΚ. Σώπα, έρχονται.
 ΠΑΥΛ. Παιδί μου...
 ΑΝ. Γιατί μ'α τ'οκαμες αυτό;
 Ε. 'Εδώ στο φως, στον άέρα... όλοι κοντά μου.
 ΖΩΗ. Ειρήνη μου !
 ΑΝ. Τρέξτε γλήγορα για γιατρό.
 ΖΩΗ. Πήγαινε σου, πατέρα.
 ΠΑΥΛ. Ναι, τρέξε σε παρακαλώ, φίλε μου.
 'Εγώ δέν έχω δύναμη να κινηθώ.
 ΝΙΚ. Πήγαινε...
 ΕΝ. Να καθίσει.
 ΠΑΥΛ. Παιδί μου, Ειρήνη μου... τώρα που ήρθαν όλα και πάλι στο φυσικό τους δρόμο.
 ΕΝ. Δέ με χωράσει άλλο ο κόσμος... Θέλησα να λυτρωθώ πιά... Να βρω τή χαμένη γαλήνη μου... Κανείς σας να μη λυπηθώ. 'Ότι έκαμα τ'ο έκαμα ύστερ' από μεγάλη σκέψη... Αυτό είταν τ'ο πιο σωστό. 'Επρεπε να φέρω τή γιατρεία στη βαθειά πληγή που έχω μέσα μου.
 ΠΑΥΛ. Πώς ; τί λές ;
 ΕΝ. Μη φοβάσαι, πατέρα, για τίποτα κακό. 'Η κόρη σου είναι πάντα ή άγνή παρθένα που τόσο τή αγαπούσες.
 ΠΑΥΛ. 'Όχι! δέ βανει τέτοιο κακό ο νοός μου.
 ΕΝ. Τόσο τ'ο καλύτερο. Μου τ'ο είχες είπει, ότι δέν ήμουνα πλασμένη για τήν άληθινή ζωή. Με τραβούσε τ'από μακριά όνειρο, τ'ο φως που δέ μπορεί να λάμψη εδώ κάτω. Τώρα θαρρώ πως ξαναγεννιέμαι... Δέ θά με φοβίση πιά ο κόσμος τ'α λόγια που δέ θά τ'ακούσω πιά για να μου ξεσκίζου τή καρδιά. Βρίσκω τήν αγαπημένη τή μοναξιά μου.
 ΑΝ. Σώπα ! σώπα !...
 ΕΝ. Κανείς σας να μην κλάψη... Να βλέπω μπροστά μου υγελαστό τ'ο πρόσωπό σας. 'Αντικρύζω τή απολύτρωσή μου από κθετί που μου βάραινε τήν ψυχή.
 ΠΑΥΛ. 'Ω !... είμαι καταραμένος.
 ΕΝ. Ζήτε όλοι τώρα μέσα στην ψυχή μου χωρίς να μπορέ κανένας να μου πάρη τ'ο μορφο αντίφγγισμα τής αγάπης σας... 'Ετσι σας νοιώθω τή στιγμή τούτη γεμάτους τ'οση κλοσύνη, που να σιγώ τή μεγαλύτερή μου ευτυχία.
 ΖΩΗ. Ειρήνη μου γιατί να βιαστής τόσο ;
 ΕΝ. Είταν καιρός πιά. 'Ο λυτρωτής ήρθε στην ώρα του. Δέν τον έκραξα εγώ ήρθε μόνος του.
 ΖΩΗ. Τή στιγμή που όλα άρχίζανε να προμηνοούν τ'ο γλυκό... τής ευτυχίας σου !
 ΕΝ. Κοίταξε πως σβίνει εκεί άπάνω στα φύλλα κ' ή στερνή άχτίδα του ήλιου που βασιλεψε,

ΖΩΗ. 'Ωμέ !
 ΑΝ. Κι αυτός ο γιατρός δέ φάνηκε ακόμα !
 Π. 'Ο πεθαμένος ! ο πεθαμένος με ζεδικιέται !
 ΕΝ. Πατέρα! θά ξαναβρης τήν αγάπη σου για τή μητέρα τήν αγάπη σου, που τίποτα πιά δέ θά τή φοβερίση.
 Π. Βρίσκω τ'αληθινό μίτος για τόν έαυτό μου.
 ΕΝ. 'Όχι! δέν έφταιξες σε τίποτα... Πνίγουμε, καίγουμε...
 ΑΝ. Ειρήνη μου !
 ΖΩΗ. 'Ω ! γιατί να μην έρθω πιο γλήγορα.
 ΕΝ. Πάντα θά είταν άργά... 'Ο θάνατος έμνε μέσα μου από καιρό και περιέμενε τήν ώρα του... Τήν ώρα αυτή κανείς δέ θά είχε τή δύναμη να τήν κρατήσει.
 ΠΑΥΛ. Ειρήνη, συχώρεσε με !
 ΕΝ. Δέ μούκαμες τίποτα κακό για να σε χωρίσω. Τήν έβλεπα τήν αγάπη σου κάτω από τ'ο φόβο που σ' είχε πιάσει. 'Η ζωή αυτή είτανε βάρρος για μένα δέ μπορούσα να συνειθίσω στις πίκρες της... 'Εκεί ψηλά στο φως τ'α βασιλεύου, που αντίκρύζω τώρα, θά βρω κ' εγώ τόν άληθινό έαυτό μου... Είσατε όλοι γύρω μου ;... Κανένας σας μη φύγη από κοντά μου, κανένας... Στέφανε...
 ΑΝ. Θέλεις τ'ο Στέφανο ;
 ΕΝ. Θέλω τόν κραζέει ή ψυχή μου...
 ΠΑΥΛ. 'Ω ! είμαι καταραμένος !
 ΝΙΚ. 'Ηρθαμε να ή γιατρός.
 ΓΙΑΤΡΟΣ. Τι τρέχει ;
 ΑΝ. Γιατρέ μου... τ'ο παιδί μου !
 ΓΙΑΤΡΟΣ. 'Όχι φωνές... Καλύτερα να κείνη π'α στην κάμαρά της. Μη φοβάσαστε.
 ΝΙΚ. Γιατρέ ; λοιπόν ;
 ΓΙΑΤΡΟΣ. Σούτ !... πολύ άργά.
 ΕΝ. Στέφανε... 'Ηρθες ;... τ'ο στερνό μου χαμόγελο...
 ΠΑΥΛ. 'Εσύ !
 ΣΤΕΦ. Ναι...
 ΓΙΑΤΡΟΣ. Τετέλεται !
 ΑΝ. Παιδί μου !
 ΣΤΕΦ. Μήπως πρέπει και τώρα να φύγω ;
 ΠΑΥΛ. 'Όχι ! μείνε ! ο πατέρας σου με ζεδικιήθηκε πιά !... Δέν τόν φοβάμαι άλλο !... μήτε κ' εμένα !... Μείνε να παρηγορήσης τή μητέρα σου !
 20 του 'Οκτώβρη 1903 — 15 του Μάρτη 1904.

ΤΕΛΟΣ
 ΗΛΙΑΣ Η. ΒΟΥΤΙΡΙΑΗΣ
 Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

'Ο φίλος Γ. Στρατήγης σκηγράφωνε σε τελευταία «Παναθήναια» τ'ο Σουρή έγραψε πως στο σπίτι του, μαζί με άλλους στενούς φίλους του, τηγνίται ο Ταγκόπουλος τούτο, καθώς μ'α γράφει ο ίδιος ο Στρατήγης είτανε λάθος τ'ο τυπογράφου, που τ'ο Διακόσιο έκαμε Ταγκόπουλο, γιατί ο Ταγκόπουλος πάνε-έξη χρόνια τώρα που αποστρατεύτηκε από τήν παρτί του Σουρή.
 — Πολύ καλή ή ιδέα να γυρίσουν οι καθητάδες τ'ο Πειραιώτικου Γυμνάσιου και τ'ο Βαρβακείου τ'α σπίτια και να τραγουδήσουν τ'ο κίλαντα δίνοντας στους πρόσφυγες και στην 'Εθνική 'Αμυνα τ'α χρήματα που θά μιλώσουν.
 — Τ'α κίλαντα που θά τραγουδήσουν τ'α παιδιά είναι Μακεδονικά κίλαντα και γράφτηκαν από τόν τόν κ. Στρατήγη. Τ'α διαβάσαμε και μ'α έρίσανε.
 — Καυγές δημοσιογραφικός μεγίλο: ένοιξε στην Πόλη κ' ή φερμή του τ'α έζοχα έκκλησιαστικά άρθρα που γράφει στην «Πρόδο» ο πανοσιώτατος κ. Ευστάθιος, πρωστάτμενος στο Τσαγκέκιοι.
 — 'Ελπίζουμε κάποιος φίλος Πολίτης να μ'α γράψη τ'α καθέκαστα τ'ο καυγ' αυτόνου, γιατί εμείς μονάχα ένα φύλλο τής «Πρόδος» (τ'ον άριθ. 686) είδαμε, που άπαντάει στην πολεμική ή διευθυντής της κ. Σπανούδης.
 — Τέτια γλένια καλό είναι νάν τ'α μαθαίνουμε και μ'α εδώ οι 'Αθηναίοι και να μην τ'α κρατάνε μονάχα για λόγου τους οι φίλοι μας οι Πολίτες.
 — Οι βουλευτάδες μ'α είναι άπρόθυμοι. Τή σπουδαία αυτή είδηση τή μαθαίνουμε από κίριο «Ν. 'Αστ» τή παρασμένης βδομάδας (15 του Δεκέβρη 1 σελ.). Και τ'ο «Ν. 'Αστ» φοβερίσει πιά; δν ξεκολλήσεται αυτό τ'ο κακό (κακό ή καλό) ; ο κόσμος θά έει «πατάω» τήν Βουλήν έκλει-

πουσεν και τυπικώς, έπ'ο ή ίδια τώρα κάμνει δε, μπορεί δέ να μην ήπέρχη ουσιαστικώς.
 — Αυτό λέμε και μ'α.
 — Κάποιος Μαρίνος — ο γνωστός βιοιτζής; βίβλια — γράφει τώρα γλωσσολογικά άρθρα στις «'Αθήναι» κατά τής έθνικής γλώσσας. Ισοί κατατάχτηκε ! Κ' οι βιοιτζήδες να γλωσσολογούν.
 — Κείνο που μ'α λυπει είναι πως ο κ. Μαρίνος είναι 'Ιταλός και σαν 'Ιταλός έπρεπε, από σιβισμύ στο συμπατριώτη του Δάντε, να μη γράφει τέτοιες και τότες άνοησίες κατά τής ζωντανής γλώσσας.
 — 'Η έπίσημη φημερίδα τ'ο Σουρή, ή «'Εστία», μ'αε πληροφόρησε με χερ' πώς ή Βουλή μ'α πρότεινε τ'ο Σουρή για τ'ο βραβείο Νομπέλ.
 — Τέτια Βουλή είναι θύμα πώς έφτασε κ' ίσαμε τ'ο Σουρή, όπου μπορούσε έξιόλογα να σταματήσει: και στο Δημητρακόπουλο.
 — Μ'α παρακαλέσανε να δηλώσουμε πως τ'α «'Ηλύσια», ύστερ' από τήν καθυστέρηση που έφερε ή άρρώστια κ' ο θάνατος τ'ο Σουρή, θά ξεκολλήσουμε με τή συνέχεια τής «Κόλασης», με τις «Χοηρόρες τ'ο Γρυπάρη, μ' ένα έπισόδιο τής Μεγαβάρτας, μεταφορτικώ από τόν Κ. Θεοτόκη, με τήν «'Ηρώ και Διάντρο» τ'ο Μενάρδου κλπ.

Ο ΙΑΙΟΣ
 ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ
 'Από Πέμπτη σε Πέμπτη.
 'Υπουργός 'Εσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος
 Στοιωμοί. Πειραιάς 1, 'Επαρχίες 5.
 Λαθωμοί. 'Αθήνα 6, Πειραιάς 5, 'Επαρχίες 3.
 Κλεισιές. 'Αθήνα 5, Πειραιάς 4.
 Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. 'Εκφυλο 'Ερημίτη. Δίκιο έχεις, αν δ'οι τότε για τ'ο πρώτο, για τ'ο δεύτερο όμως ίσαμε τήν τελευταία γραμμή. 'Απορούμε όμως που δέν κατάλαβες και τούτο, πως ο «Νουμάς» γίνεται κάποτε άρρημη ή ξεσκεπίζουται μερικές τεκεδίνιες άξίες. Τ'ο δηγηματικό σου τ'ο περιμένουμε.—κ. Σάνιδόπουλο. 'Όχι έτσι, νάν τ'α παίρνομε όλα σβίρνα. 'Αν πήρε τ'ο Μεγαλόσταυρο ο Θεοτόκης, τ'ο ζήεις, γιατί στο Κρητικό ζήτημα φέσθηκε πολύ γνωστικά και πολύ πατριωτικά. Τ'ο γράψαμε χίλιες φορές ως τώρα, δ' ανουμάς ούτε Θεοτοκικός είναι, ούτε Ραλλικός, ούτε κολοκοβικός' άνήκει σ' όλα τ'α κίλματα κ' σε κανένα, γιατί χτυπάει αλόπητα όπου βρού τ'ο κακό και δέ δυσκολίζεται να παινίσει τ'ο καλό όπου κ' εν τ'ο συναπαντήσει, και τ'ο άδειανό κεφάλι τ'ο Μιστριώτη άκόμα.—κ. Β. Δέκ. Εύχαριστούμε. Θά δημοσιευτεί, ίσως στο άλλο φύλλο, αν ήπέρχει τόπος' κλητώτικα, ίσχύότερα.—Kiss. 'Όχι και τόσο πιτυχημένο. Σταίλε μ'α τίποτε άλλο καλύτερο.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ
 τ'ο ένα, και 1,25 χρ. φρ. για τ'ο έξωτερικό, πουλιούνται στα γραφεία μ'α και στο Βιβλιοπωλείο Σακέτου (όδος Σταδίου, άντικρ' στη Βουλή) τ'ακόλουθα βιβλία:
 Τ'ο Ψυχάρον «'Όνειρο τ'ο Γιαννίρη» (σελ. 268).
 Τ'ο Ηάλλη «'Ηλιος και φεγγάρι» (σελ. 120)
 Τ'ο Φωτιάδι Τ'ο «Γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μ'α αναγέννηση» (σελ. 405).
 Τ'ο 'Εθθαλιώτη «'Ιστορία τής Ρωμοσύνης» (σελ. 320) και «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).
 Τ'ο 'Εθνονα «Τής Ζωής» (σελ. 194).
 Τ'ο Φιλόντα Γραμματική τής Ρωμαίικης γλώσσας (μ'α. Α') (σελ. 96).
 Τ'ο Δ. Τανταλίδη «Σκιές» (ποιήματα),
 Τ'ο Δόγγου «'Αάρνης και Χλόη» (χαρτοδεμένο) μετάφρ. 'Ηλ. Βουτιεριδη (σελ. 86).
 Τ'ο Εύριπίδη «Μήδεια» μετάφρ. Γιάννη Περγιαλίτη (σελ. 59).